

have faaet det omtalte Forslag ind som et andet selvstændigt Lovforslag, men det har man ikke gjort. Nu ligger Sagen en Gang saaledes for, og jeg synes da, at det vilde være en utidig Formalisme, om man af de anførte eller andre Grunde vilde sige, at Sagen ikke kan nyde Fremme i den Stikkelse, at Forslaget ikke er noget Vædringsforslag, der paa den Maade kan knyttes til Hovedforslaget, at det er uhemlet o. s. v. Det er jo godt at have saadanne almindelige Regler i Forretningsordenen, men de ere egentlig kun til, fordi man derved vil kunne forebygge noget forkert, noget skadeligt, men ikke for derved at ville hemme noget nyttigt og gavnligt. Og jeg ser ikke rettere, end at det vistnok er nyttigt og gavnligt, at Sagen nyder Fremme, saaledes som den nu foreligger. Jeg ser ikke, hvad der derved skulde stades hos nogen eller paa noget Sted. Jeg tror, at naar man kan sige med fuldkommen Bestemthed, at begge Ting og den højtærede Minister ere enige om, at Sagen skal nyde Fremme, vilde det være urimeligt at standse den, selv om det maatte erkendes, at dens Foretagelse ikke er lovhemlet, hvad jeg for øvrigt ikke er tilbøjelig til at erkende Rigtigheden af.

Men i ethvert Tilfælde skulde det ærede Medlem, hvis han vilde gøre noget, have stillet et Vædringsforslag. Her foreligger kun Udvalgets Erklæring, men der er ikke stillet noget Vædringsforslag til Lovforslaget, som det nu foreligger. Det ærede Medlem vilde jo kunne have stillet et Vædringsforslag om, at af Lovforslagets § 5 skulde udbøndes alt, hvad der vedrører denne eventuelle Forlængelse af Græstebanen. Det kunde det ærede Medlem have gjort; men det har han ikke gjort, og jeg tror i øvrigt heller ikke, at det vilde have ført til noget, saa det er vistnok meget rigtigt, at det ikke er sket.

Jeg anerkender som sagt den Alvor og Samvittighedsfuldhed, hvormed det ærede Medlem har rejst dette Spørgsmaal; men jeg tror dog at maatte sige med Bestemthed, at der ikke er nogen Grund til at gaa den Vej, han anviser, men at Sagen maa nyde Fremme, saaledes som den nu foreligger.

Ordføreren (Rump): Sige overfor det ærede Medlem skal jeg udtale her i Salen, hvad jeg ogsaa har udtalt over for ham uden for Salen, at det heror paa en Forglemmelse af mig, der stribes Høftværksarbejdet ved Affattelsen af denne Erklæring, at det ikke blev tilføjet, at han ogsaa her indtog et særstandpunkt.

Med Hensyn til hans Bemærkninger om, hvorledes Sagen forelaa i forrige Samling, skal jeg, skønt der ikke ligger nogen Vægt derpaa, dog bemærke, at det ikke forholdes sig ganske saaledes, som han anførte. I Fjor havde man ganske naturligt laaet Slagelse-Værsløv og Kinge-Banen sammen i et Lovforslag, og i et andet Lovforslag havde man samlet Statsbaneanlægene ved Kjøbenhavn og Kystbanen i et Forslag og dertil knyttet Gillelejebanen.

Breinholt: Jeg takker den højtærede Formand for det overordentlig velvillige Svar, han gav paa min Hensigt til ham om at tage denne Sag ud af Dagsordenen. Jeg skal allerførst begynde med de Slutningsbemærkninger, den højtærede Formand gjorde om, at jeg dog vel strengt taget egentlig burde have stillet et Vædringsforslag her om, at Græsted-Gillelejebanen skulde udgaa af Lovforslaget. Det er en Opfattelse, som jeg ikke kan slutte mig til, idet min Hensigt med at paatale denne Sag her og nedlægge Indsigelse mod Behandlingen af dette Lovforslag alene gaar ud paa, at Sagen skulde udtages af Dagsordenen, og derfor har jeg ikke kunnet stille Vædringsforslag. Det er blot denne korte Bemærkning, jeg vilde gøre overfor Spørgsmaalet om Vædringsforslag.

Derimod skal jeg sige, at som Modstander af Kystbanen vilde jeg ikke finde det lovalt, om jeg til det yderste vilde benytte den Situation, som her foreligger, f. Eks. ved at stille Forslag om en Dagsorden, hvorved Sagen kom til Diskussion og Afstemning i selve Tinget. Jeg vil her bøje mig for den højtærede Formands overleguere og korrektere Indsigt i Forretningsordenen og sikrere Fortolkning af den; thi jeg erkender, at i saadanne Spørgsmaal ligger der og maa der ligge en Myndighed i Formandens Haand til at afgøre den Slags Ting. Jeg bøjer mig altsaa i saa Henseende for den højtærede Formands Afgørelse, men kun med Beklagelse. Thi naar den ærede Formand udtalte, at der jo i Grunden ingen Skade skete ved, at man — hvad han villig indrømmede mig, at man her gjorde — fræveg Forretningsordenens Form, saa maa jeg dog hævde, at der i alt Fald sker den Skade, at for Fremtiden ville alle de i vor Forretningsorden foreskrevne Former være slettede. Det vil ikke let være muligt nogen Sinde at finde et Lovforslag stærkere omfattet end her. Jeg indser vel, at naar et Forslag her fra dette Ting efter dets ordinære Behandling er gaaet over til det andet Ting og tilbagefindes os til æneste Behandling, kan der i det være foregaaet